2) *Beļģijas Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus;*

3) *Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.*

(1) OV C 305, 15.10.2011.

Tiesas (trešā palāta) 2012. gada 25. oktobra spriedums (*Bundesgerichtshof* (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — *Bernhard Rintisch/Klaus Eder*

(Lieta C-553/11) (1)

(Preču zīmes — Direktīva 89/104/EEK — 10. panta 1. punkts un 2. punkta a) apakšpunkts — Faktiska izmantošana — Izmantošana formā, kas pati reģistrēta kā preču zīme, kura atšķiras elementos, kuri nemaina preču zīmes atšķirtspēju — Sprieduma iedarbība laikā)

(2012/C 399/10)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Bernhard Rintisch*

Atbildētājs: *Klaus Eder*

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Bundesgerichtshof* — Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV L 40, 1. lpp.), 10. panta 1. punkta un 2. punkta a) apakšpunkta interpretācija — Jēdziens "preču zīmes izmantošana" — Valsts tiesiskais regulējums, kurā tiek pieļauts, ka preču zīmes izmantošana tādā formā, kas atšķiras no formas, kādā tā ir reģistrēta, arī ir uzskatāma par reģistrētas preču zīmes izmantošanu, ja vien atšķirības neietekmē preču zīmes atšķirtspēju — Preču zīmes reģistrācija ar mērķi nodrošināt vai paplašināt citas reģistrētas preču zīmes aizsardzības apmēru — Tiesiskā paļāvība — No judikatūras izrietoša grozījuma piemērojamība gadījumiem, kas ir radušies pirms sprieduma pasludināšanas datuma

Rezolutīvā daļa:

1) *Padomes 1988. gada 21. decembra Direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, 10. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj, ka reģistrētas preču zīmes īpašnieks, lai pierādītu šīs preču zīmes izmantošanu minētās normas izpratnē, var atsaukties uz tās izmantošanu formā, kas atšķiras no tās, kādā šī preču zīme ir tikusi reģistrēta, atšķirībām starp šīm abām formām nemainot šīs preču zīmes atšķirtspēju, pat ja šī atšķirīgā forma pati ir reģistrēta kā preču zīme;*

2) *Direktīvas 89/104 10. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj valsts tiesību normas, kuras mērķis ir transponēt valsts tiesībās minēto 10. panta 2. punkta a) apakšpunktu, tādu interpretāciju, saskaņā ar kuru šī iepriekš minētā norma nav piemērojama attiecībā uz "aizsardzības" preču zīmi, kuras reģistrācijai nav cita mērķa kā vien nodrošināt vai paplašināt citas reģistrētas preču zīmes, kas ir reģistrēta tādā formā, kādā tā tiek izmantota, aizsardzības apjomu.*

(1) OV C 80, 17.3.2012.

Tiesas (sestā palāta) 2012. gada 25. oktobra spriedums (*Naczelny Sąd Administracyjny* (Polija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — *Maria Kozak/Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie*

(Lieta C-557/11) (1)

(PVN — Direktīva 2006/112/EK — 306.-310. pants — Īpašs režīms ceļojumu aģentūrām — Pārvadāšanas pakalpojums, kuru ceļojumu aģentūra veic savā vārdā — Vienota pakalpojuma jēdziens — 98. pants — Samazināta PVN likme)

(2012/C 399/11)

Tiesvedības valoda — poļu

Iesniedzējtiesa

Naczelny Sąd Administracyjny

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: *Maria Kozak*

Atbildētājs: *Dyrektor Izby Skarbowej w Lublinie*

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Naczelny Sąd Administracyjny* — Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp.) 306.-310. panta, kā arī 98. panta, skatot to kopā ar III pielikuma 5) punktu, interpretācija — Īpašā režīma ceļojumu aģentūrām piemērošanas joma — PVN samazinātās likmes, ko piemēro pārvadāšanas pakalpojumiem, piemērošanas atteikums pārvadāšanas pakalpojumam, ko kompleksa ceļojuma pakalpojuma ietvaros ceļojumu aģentūra veic savā vārdā — Vienota pakalpojuma kvalifikācija

Rezolutīvā daļa:

Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 306.–310. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja ceļojumu aģentūra, par iepriekš noteiktu cenu sniedzot ceļotājam tūrisma pakalpojumu, kas tiek aplikts ar nodokli atbilstoši šīm tiesību normām, sniedz šim ceļotājam pašu pārvadāšanas pakalpojumu, kas ir viens no šī tūrisma pakalpojuma elementiem, šim pakalpojumam piemēro kopējo PVN režīmu arī attiecībā uz nodokļa likmi, nevis ceļojumu aģentūru darījumiem paredzēto īpašo PVN režīmu. Saskaņā ar šīs direktīvas 98. pantu, ja dalībvalstis pārvadāšanas pakalpojumu jomā ir paredzējušas samazinātu PVN likmi, minētajam pakalpojumam ir piemērojama samazinātā likme.

([1]) OV C 25, 28.01.2012.

Tiesas (astotā palāta) 2012. gada 25. oktobra spriedums (*Korkein hallinto-oikeus* (Somija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Anssi Ketelä

(Lieta C-592/11) ([1])

(Lauksaimniecība — Regula (EK) Nr. 1698/2005 un Regula (EK) Nr. 1974/2006 — Darbības uzsākšanas atbalsts jauniem lauksaimniekiem — Piešķiršanas nosacījumi — Pirmreizēja darbības uzsākšana lauku saimniecībā saimniecības vadītāja statusā — Piemērošanas nosacījumi, ja darbība ir uzsākta, izmantojot juridisku personu)

(2012/C 399/12)

Tiesvedības valoda — somu

Iesniedzējtiesa

Korkein hallinto-oikeus

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: *Anssi Ketelä*

Priekšmets

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — *Korkein hallinto-oikeus* — Padomes 2005. gada 20. septembra Regulas (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 277, 1. lpp.) 22. panta 1. punkta a) apakšpunkta un Komisijas 2006. gada 15. decembra Regulas (EK) Nr. 1974/2006, ar ko paredz sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus Padomes Regulai (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (OV L 368, 15. lpp.), 13. panta 4. un 6. punkta interpretācija — Darbības uzsākšanas atbalsta jaunajiem lauksaimniekiem piešķiršanas nosacījumi — Lauku saimniecības dibināšana pirmo reizi kā saimniecības vadītājam — Darbības uzsākšanas atbalsts, ko piešķir fiziskai personai, pamatojoties uz ģimenes saimniecības pārņemšanu — Atbalsta izmaksas pārtraukšana, jo atbalsta saņēmējs iepriekš ir bijis sabiedrības, kas tostarp nodarbojas ar cūkkopību, mazākuma akcionārs un ģenerāldirektors

Rezolutīvā daļa:

Padomes 2005. gada 20. septembra Regulas (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) 22. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā norādītā prasība, ka attiecīgai personai ir jāuzsāk darbība lauku saimniecībā pirmo reizi "kā saimniecības vadītāj[am]", nozīmē, ka situācijā, kurā ieinteresētā persona uzsāk attiecīgo darbību, izmantojot akciju sabiedrību, tai ir jāīsteno faktiska un ilgstoša kontrole gan pār lauku saimniecību, gan pār tās pārvaldīšanu.

Lai gan dalībvalstīm ir atļauts konkrēti precizēt nosacījumus, atbilstoši kuriem var secināt, ka atbalsta iegūšanas kandidātam ir šāds "saimniecības vadītāja" statuss, tomēr to var darīt tikai tad, ja šādi nosacījumi nepārsniedz ietvarus, kuri tiem ir jāprecizē, un tātad cenšas, ievērojot Regulas Nr. 1698/2005 mērķus, garantēt, ka minētais kandidāts īsteno faktisku un ilgstošu kontroli gan pār lauku saimniecību, gan pār tās pārvaldīšanu. Šādām prasībām atbilst tādas valsts tiesību normas kā pamatlietā, jo tās paredz, ka, ja [gados] jauns lauksaimnieks uzsāk darbību, izmantojot juridisku personu, viens no atbalsta piešķiršanas nosacījumiem ir tas, ka viņam ir lēmumu pieņemšanas tiesības šajā juridiskajā personā, kuras prasa, lai viņam būtu vairāk nekā puse no šīs juridiskās personas akcijām un lai šīs akcijas atbilstu vairāk nekā pusei balsstiesību.

([1]) OV C 49, 18.02.2012.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2011. gada 16. decembra rīkojumu lietā T-532/11 *Stefan Städter*/Eiropas Centrālā banka 2012. gada 27. februārī iesniedza *Stefan Städter*

(Lieta C-102/12 P)

(2012/C 399/13)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: *Stefan Städter* (pārstāvis — *M.C. Kerber, Rechtsanwalt*)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Centrālā banka

Eiropas Savienības Tiesa (sestā palāta) ar 2012. gada 15. novembra rīkojumu apelācijas sūdzību noraidīja un nolēma, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam savi tiesāšanās izdevumi ir jāsedz pašam.